

Prologas

1986

Kameroje yra apklotas, tačiau pagal kvapą, sklindantį iš jo kloščių, ji spėja, kad šis daiktas dar niekada nebuvo skalbtas. Vienutėse tvanku, ir nors Džeidė susuko jį į kamuolį ir nukišo į kampą, kai jie atvedė ją čionai, šlapimo ir neprausto kūno kvapo sunku nepaisyti. Pareigūnė Magil vėl paima ir atkiša jai neišvyniotą gniužulą.

— Tau jo prireiks, — sako ji. — Užsimesi ant galvos. Jiems neleidiama matyti tavo veido.

Vargu ar tai būtina. Džeidės veidas jau prieš mėnesius buvo pasirodęs visuose laikraščiuose, o rytoj vėl atsидurs juose. Ji bjaurėdamasi žiūri į apklotą. Pareigūnė Magil prisimerkia.

— Žinai ką, Džeide? — sako ji. — Dėl manęs gali eiti neprisidengusi, jei nori. Jie nekantrauja pamatyti tave, patikėk. Ne mano reikalas.

Jie jau matė mane, galvoja Džeidė. Ne kartą. Laikraščiuose, per televiziją. Todėl kiekvienais metais mums liepiama stoti į eilę ir fotografuotis. Ne dėl mūsų šeimų. O tam, kad visuomet būtų ką parduoti laikraščiams. Kad jie turėtų iš ko sukurpti antraštę. PASAULIS MELDŽIASI. SURASKITE MŪSŲ ANGELĄ. Arba mano atveju, ANGELIŠKAS BLOGIO VEIDAS.

Pro atviras duris ji girdi rėkiant Belą. Ji vis dar klykia. Pradėjo, kai buvo paskelbtas nuosprendis, o tai įvyko prieš kelias valandas. Per

storas kameros sienas Džeidė gali girdėti tik tylą. Per jas neprasiveržia joks garsas: nei triukšmaujančios minios, nei skubių, karštligišku žingsnių. Retsykiais klankteli atstumiamas akutės dangtelis arba pasigirsta garsus storų durų trinktelėjimas; visą kitą laiką akmeninėje tyloje ji tegirdi savo pačios kvėpavimą, nerimastingai besidaužančios širdies garsą. Kai pareigūnė Magil atidarė duris, triukšmas atrodė kurtinantis, netgi čia, rūsyje: įtūžę balsai reikalavo Teisingumo. Minia siekia nubausti jas. Ją ir Belą. Tiek ji žino.

Magil vėl pasiūlo apklotą. Šį kartą Džeidė paima. Jie vis tiek privers juo prisidengti, nori ar nenori. Jų rankos susiliečia, ir Magil skubiai atitraukia savąją, tarsi vaiko oda būtų užnuodyta.

Bela klykia tarytum žvėriukas, patekęs į spąstus.

Ji nusikąstų ranką, jei tai padėtų jai pabėgti, galvoja Džeidė. Jai blogiau nei man. Ji negyveno tokiame varge kaip aš.

Pareigūnė Magil laukia gižia veido mina.

— Kaip jautiesi, Džeide?

Akimirką Džeidė pagalvoja, kad ji klausia nuoširdžiai, tačiau jos veidas byloja ką kita. Džeidė žiūri į ją išplėtusi akis. Kaip neįaukiai, mąsto ji. Jaučiuosi menka, vieniša, išsigandusi ir sutrikusi. Žinau, kad jie šūkauja ant manęs, bet nesuprantu, kodėl jie manęs taip nekenčia. Mes nenorėjome. Tikrai nenorėjome, kad taip atsitiktų.

— Nelabai kaip, ar ne? — pagaliau ištaria Magil, nereikalaudama atsakymo. — Nelabai malonu, ar ne?

Koridoriuje aidi Belos aimana:

— Nenenene! Prašau! Prašau! Aš negaliu! Aš noriu pas mamą! Mamyteee! Aš negaliu! Neišvežkite manęs! Nenenene!

Džeidė vėl pasižiūri į pareigūnę Magil. Jos veidas kaip Helovino kaukė, išvagotas juodomis ir raudonomis linijomis. Jos žvilgsnyje sutelkta visa neapykanta. Džeidė kalta. Niekam nebereikia elgtis taip, tarsi manytų, kad ji nekalta.

Viskas baigta: mes nebe „suintos įtariamiosios“. Mes Tos Mergiotės, kurios nužudė Chloją. Dabar mes šėtono išperos.

Magil dirsteli sau per petį įsitikindama, ar nesiklauso kuris nors iš viršininky, tada nuleidžia balsą.

— Taip tau ir reikia, tu maža kale, — sušnypščia ji. — Jei būtų mano valia, gražinčiau mirties bausmę.